

— Какъ! — загледалъ я смаяно Граде. — Нима не си доволна, че отъ ковачи станахме речи-го боляри. И яденето ни ядене, и пиенето ни пиене, и дрехитъ ни отъ хубави по-хубави. Животъ царски! Какво искашъ още?

— Опустѣло му и болярството и царството, като не ми давашъ да видя какво има въ тая паница! Толкова пѣти стана ти се моля!

— Ама нали знаешъ, какво заповѣда господарьтъ...

— Заповѣдалъ, какво като е заповѣдалъ? Отъ де ще знае той? Ще надникна за мигъ и пакъ ще сложа похлупака както си е билъ.

Напраздно Граде убеждавалъ жена си. Не можалъ да я раздума тоя пѣтъ и отстѣпилъ. Ала щомъ Градевица дигнала похлупака, изъ паницата изскокнала една мишка, шумгнала се въ тревата и изчезнала. Смаяли се двамата съпрузи. Какво да правятъ сега? Чудили се, чудили и най-сетне решили да хванатъ въ хамбаря една друга мишка и я захлупятъ въ паницата. Тѣй и сторили. Вечерьта, като че нищо не било, внимателно внесли паницата въ стаята на болярина.

Навечеряли се богато и си легнали на мекитѣ